

skab under, hvad der her er foreslaaet, og selv i et Par af de Tilfælde, jeg nævnede, vil Enken dog faa mere i Barnets 2 første Aar, altsaa de vanskeligste Aar for hende, end der ydes til Børn udenfor Ægteskab. Man vil ret vanskeligt i en saadan Lov, hvor vi søger at gøre det ensartet for Børnene over hele Landet, kunne tage Hensyn til det Par Kommuner, hvor Underholdsbidraget er højest. Til Gengæld er det min Overbevisning, at Enkerne i en stor Del af Landet vil faa mere, saaledes som vi har foreslaaet, end hvis Understøttelsen skal ydes efter et rent Skøn af Kommunerådene.

Dernæst mente den højtærede Minister, at Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 2 kunde misforstaas. Jeg er ikke i Stand til at se, at der er noget uklart i denne Formulering: „Trængende anses den for at være, der har en Indtægt, som er mindre end Totrediedelen af det for Statsskat i vedkommende Kommune i Henhold til Lov Nr. 144 af 8. Juni 1912 § 8 fritagne Beløb med et Tillæg af 100 Kr. for hvert af Enkens Børn.“ Jeg tror ikke, man let skal kunne forstaa det saaledes, at man desuden skal tage $\frac{2}{3}$ af de 100 Kr. for hvert af Børnene. En Udtalelse herom under Forhandlingerne vil maaske være tilstrækkelig, og skulde man finde det fornødent, vil man jo ogsaa kunne omformulere Bestemmelsen. Men jeg synes, den er klar nok. — Skulde man mene, at det var ønskeligt efter „Enkens Børn“ at tilføje „under 14 Aar“, ja saa kunde det jo ogsaa ske mellem anden og tredie Behandling. Men i Almindelighed forstaar man jo ved „Enkens Børn“ kun dem, der er Tale om i hele denne Forbindelse, hvori det staar her med Fritagelsesbeløbet, som er analogt med det Nedsættelsesbeløb, der gives i Skattelovene, og det er jo kun for Børn under Lavmaalsalderen, Fritagelsen gives. Derfor kan jeg ikke se, at man her skulde komme til at regne voksne Børn med ind derunder. Men, som sagt, er der Tvivl til Stede, er Flertallet naturligvis meget villigt til at ændre dette Punkt.

Hvad endelig Revisionsbestemmelsen angaar, er det meget rigtigt, hvad den højtærede Minister siger, at man kan tage Loven op til Revision naar som helst, og hvis der er Trang til en Revision, finder jeg det ogsaa heldigt, at det kan ske, uden at der er fastslaaet et bestemt Aaremaal. Derimod finder jeg de Revisionsbestemmelser, vi nu snart har faaet ind i Halvdelen af Lovene, hvorefter de skal tages op til Revision hvert andet eller hvert

tredie Aar, højst uheldige. De paabyrder Rigsdagen en stor Mængde Arbejde, og mange Gange bliver Revisionen ret betydningløs, fordi der i Virkeligheden ikke er Trang dertil.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Den ærede Ordfører sagde, at hvis man nu maaske skønnede for højt, naar en Mand var død, og man skulde afgøre, om Enken faldt ind under de Bestemmelser, som var foreslaaede i Ændringsforslag Nr. 2, var der jo da ikke sket større Skade, end at saa maatte Enken vente til næste Aar, thi saa forelaa det da godtgjort, hvad hendes Indtægt var i det Aar, som da var forløbet. Ja, det kan man jo sige. Jeg fristes til at tilføje: Og saa vil der være ret mange af de Enker, for hvem man paa den Maade har skønnet saa højt, at hun er kommet over Grænsen, der nok vil faa en mindre Indkomst i det Aar, som kommer, naar de ved, at det er Betingelsen for at faa det Beløb, som er fastsat for hvert Barn. Og har de saa bare faaet det tilkendt, beholder de det, selv om deres Indkomst for det kommende Aar o. s. v. maatte komme op over Grænsen. Jeg forstaar godt, at det er nødvendigt at lade den Frihed være til Stede, at hvis man det første Aar, og det andet maaske ogsaa, finder, at de er for højt oppe i Indkomst, maa man, naar der kommer et tredie Aar — eller hvornaar det nu bliver —, hvor de kommer ned under Grænsen, give dem Ret til at komme med fra det Tidspunkt, de kommer ned under Grænsen. Men om det kan siges at være ansporende for de paagældende til at holde sig klar af det offentlige, selv om det ikke er Fattigvæsenet, her er Tale om, er et tvivlsomt Spørgsmaal. Det, som jeg havde tilsigtet, var, at naar Manden, Faderen, var død, skønnede man over samtlige Forhold og sagde til Enken: Nu kan du faa saa meget for hvert Barn, og maa du saa selv klare Resten.

Jeg vil saa gøre en lille Bemærkning i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser om Enkemændene. Han sagde, at hvis nu en Mand var saa heldig, om han kunde bruge det Udtryk — og jeg misforstaar heller ikke den ærede Ordfører —, at hans svagelige Kone døde, skulde han have Understøttelse. Ja, jeg kunde jo omvendt tale om det Tilfælde, at en Hustru var saa heldig, at hendes svagelige Mand døde. Jeg tror ikke, man kan gøre den Forskel, men det maa jo desværre be-